

WAT KINDEREN KUNNEN.

Voor meisjes.

Nette meisjes, al zijn ze ook nog klein, hebben graag op haar slaapkamertje een bakje staan, waar 's avonds bij het uitkleeden armbandjes, broches, spelden of andere dingen in gelegd kunnen worden. Dan hoeft je nooit naar je dingen te zoeken.

Aardig, en niet moeilijk is het, zoo'n bakje zelf te maken.

Neem een stukje karton waarvan je netjes een vierkantje snijdt. Om te beginnen, maken we maar een klein bakje, dan kun je 't altijd nog grooter namaken later. Je vierkant moet dan 12 c.M. lang en breed zijn. Dan knip je twee vierkantjes uit mooi gekleurde lapjes met een aardig patroontje er in. Die vierkante lapjes zijn 12½ c.M. lang en breed. Nu ga je op het karton lijnen trekken twee c.M. van den kant af. Zie op fig. I. Langs die lijnen vouw je de randen mooi recht om. Eerst knip je vierkantjes a, b, c en d er echter af. Netjes recht, hoor!

Nu ga je het heele karton aan één kant, fig. I, flink bestrijken met stevige lijm en dan leg je dat op een van de twee lapjes. Goed zorgen, dat het lapje precies recht over het karton gaat en aan alle kanten even ver er uit komt. 't Beste is daarom het lapje onder te houden en 't karton er boven op te leggen.

Heb je dat alles goed vastgeplakt, dan worden de randjes van het lapje die nog er uitkomen (½ c.M.) omgevouwen en ook vastgeplakt op den kalen kant van het karton. Die moet je daarom eerst óók met lijm gaan bestrijken. Sluit het lapje nu goed, (alleen de vierkanten aan de hoekjes liggen los, maar dat komt straks) dan het heele karton weer met

lijm (aan den kalen kant) bestrijken en dan op het tweede lapje, precies als daarnet, wéér het uitstekende randje omvouden en vastplakken, dat komt dus nu over het andere karton. Vooral goed aan de randen plakken!

En nu worden de vier randen van het vierkant weer omgevouwen, zoodat ze de vier opstaande kanten van het bakje worden. De hoeken van het lapje steken dan uit. Maar waar de kartonranden bij elkaar komen, worden de lapjes nu met een stevig steekje aan elkaar gehecht. Daar wil moeder of zuster je wel aan helpen, als je dat zelf niet kunt. Het is een oogenblikje werk, en dan staat je bakje gereed. Die uitflappende hoekjes maken het juist leuk. Zie naar fig. 2, waar voor den binnenkant gestreept goed is genomen, voor de buitenzijde gebloemd.

Wanneer je geen lapjes hebt, of moeder vindt dat nog te moeilijk voor je, dan kun je het eerst probeeren met papier, dat staat ook aardig. Dat is vooral voor kleine jongens nog beter te doen. Die kunnen hun bakje dan cadeau geven. C.

Kun je dat?

Probeer maar eens, of je dit versje vlug kunt lezen zonder ééne fout. Het zal niet meevallen.

Daar gingen eens drie oude wijfjes over een
 zwik-zwak bruggetje.
 De eene die heette vrouw Biba, de tweede
 vrouw Biba-de-Binka
 En de derde vrouw Sina-deSnika-knikker-de-
 knikna.

Toen nam vrouw Biba een steen,
 En smet dien naar vrouw Biba-de-Binka haar
 scheen,
 Zoodat vrouw Sina-Snika-knikker-de-knikna
 daarom green.

Doe dit maar eens met pandverbeuren. Wie
 fout leest, geeft een pand.

De familie Happerdepap komt in een ander dorp en wordt zeer goed ontvangen. Bugel geeft de dikke negerin een zoen en Happerdepap heeft last van een dief.

De rust, die Happerdepap genoot, kon niet lang duren. De dikke negerin drong al spoedig op voortzetting der reis aan. Bezorgd keek ze soms om zich heen. Ze scheen bang te zijn voor vervolging.

Gelukkig duurde de tocht niet heel lang meer. Na ongeveer een uur kwam een neger-

dorp in 't gezicht. Toen zei de negerin, dat Happerdepap en zijn familie zich maar in 't bosch verstoppen moesten. Dan zou zij naar 't dorp gaan, om de bewoners op de komst van de blanken voor te bereiden.

„Laat haar toch niet gaan,” zei vrouw Happerdepap. „Ze zal ons zeker verraden en verkoopen.”

Maar Happerdepap vertrouwde haar. „Nee,” zei hij, „als ze dat wilde doen, had ze ons veel beter aan 't volk van haar eigen dorp kunnen verraden. We kunnen haar vertrouwen.”

Zoo ging ze dus alleen.

Nu en dan ging Happerdepap eens kijken, of ze er al weer aan kwam. Eindelijk, eindelijk, daar kwam dicht bij het dorp leven en beweging. Dat was een gejoel en gejuich van belang. Een heele troep negers kwam Happerdepap en zijn familie inhalen.

Wat waren die negers blij. Wat waren ze afgunstig geweest op de negers van het dorp, waar Happerdepap eerst geweest was. Zoo'n blanke medicijnman moest heel wat waard zijn. Die wilden zij ook wel hebben. En nu konden ze hem krijgen.

Daar kwamen ze aan.

Happerdepap had Bugel bij de hand genomen; zijn vrouw gaf hij een arm, en zoo, met hun drieën, gingen ze de negers tegen.

Een groote, sterke neger liep vooruit. Toen hij bij Happerdepap kwam, hield hij een soort van welkomstrede. Hij zei, dat zijn volk heel blij was, omdat de blanke medicijnman bij hen wilde wonen en hij beloofde, dat Happerdepap door allen zou geëerd worden.

Happerdepap kon hem wel verstaan, al praatte hij een beetje anders als de bewoners van het vorige dorp.

„'t Is al lang goed,” zei hij vroolijk. „Bugel, dit zijn goede menschen en wij zullen het goed bij hen hebben.”

Nu ging het in optocht naar het dorp. Maar de dikke negerin ging niet meer. Ze nam een hartroerend afscheid van Happerdepap en diens familie en ging toen naar haar eigen dorp terug. Toen ze Bugel een kus wilde geven,

verzette hij zich niet. Hij vond haar nu toch wel een goede vrouw.

Dat was wat in dat dorp, toen de blanke

Wonderbare avonturen van Happerdepap.

menschen aankwamen. Heel het dorp liep uit, om Happerdepap en zijn familie te zien.

Er werd een hut voor hen ontruimd en er werd ook voor eten gezorgd. En toen kon Happerdepap al dadelijk aan 't werk gaan.

Het zoontje van den koning had rood-omrande oogen. Die oogen deden klaarblijkelijk pijn.

„Neen, Bugel,” zei Happerdepap, „dat gevalletje kan ik toch niet met Erdal behandelen. Ik kan dat goedje toch niet op die zieke oogen doen. Maar wij zullen 't eens met water probeeren. Dat heeft nog nooit kwaad gedaan.”

Zoo gezegd, zoo gedaan. In een pot, die Happerdepap eerst zorgvuldig schoon maakte, werd water gekookt en toen dat afgekoeld was, werden de oogen van den koningszoon eens flink uitgebet. Dat scheen het kind verlichting te bezorgen.

„En let nou op, Bugel,” zei Happerdepap, „nou zullen we zijn voeten met Erdal inwrijven, want van dat water gelooven die domme negers niets.”

Zoo toog Happerdepap weer aan 't werk, tot groote voldoening van de negers.

Maar 's avonds was Leiden al in last.

Van vermoeidheid was eerst Bugel, toen Happerdepap en toen diens vrouw in de hut in slaap gevallen. 't Kistje met Erdal stond naast Happerdepap. En toen de slapers in den avond wakker werden, was dat kistje verdwenen.

„Da's wat moois,” zei Happerdepap, „nu is dat kistje weg. En ik moet mijn Erdal terug hebben. Als ik mijn Erdal mis, gelooven die negers niet meer, dat ik hun helpen kan en dan gaan ze ons straks minder goed behandelen. Maar wat moet ik nu doen? Ik weet het werkelijk niet.”

Hij dacht eens even een oogenblik na.

Toen zei hij: „Ik weet het al, Bugel. Kom maar eens mee.”

Toen de familie Happerdepap uit de hut naar buiten kwam, waren al spoedig al de negers van het dorp weer bijeen. Aan de blanke menschen waren ze nog niet gewoon. Die waren toch zoo grappig. Die moesten ze vooral goed zien.

Toen alle negers bij elkaar waren, zei Happerdepap: „Lieve broeders, er is iets verschrikkelijks gebeurd. Een van jullie heeft bij

ongeluk mijn kistje meegenomen. De man, die dat gedaan heeft, beklaag ik. Hij meent natuurlijk, dat ik niet weet, wie dit gedaan heeft.”

„Daar weet u ook niets van, vader,” zei Bugel in 't Hollandsch, zoodat de negers hem niet verstaan konden.

„Wees stil, Bugel,” bestrafte Happerdepap zijn zoon, „ik zeg toch ook niet, dat ik het weet.”

En toen ging Happerdepap met zijn rede voort: „Ik wil hem nu nog gelegenheid geven, om het kistje terug te brengen. Hij moet vannacht naar mijn hut komen en het kistje daar neerzetten. Als dat niet gebeurt, zal ik morgen wel weten, wat mij te doen staat. Lieve broeders, laat die man, die mijn kistje bij ongeluk heeft meegenomen, zich goed bedenken. Als 't kistje morgen vroeg niet terug is, dan”

De negers keken elkaar aan, maar ze zeiden niets. En Happerdepap ging bedaard naar zijn hut terug.

„Nu komt het wel in orde, Bugel,” zei hij nog. En 't kwam in orde.

Toen 't nacht was geworden, lag Happerdepap op den loer. 't Was heel donker, en zien kon hij niet, maar hooren des te beter. Hij had gewild, dat Bugel was gaan slapen, maar die moest er noodig bij zijn en zoo sliep dan alleen vrouw Happerdepap in de hut. Ze had zich in slaap geschreid. Nu konden ze in dit dorp weer van voren af aan beginnen.

„Hoor, vader,” fluisterde Bugel opeens.

„Stil,” fluisterde Happerdepap terug. Hij lag met Bugel aan den kant van de hut.

Daar klonken voorzichtige voetstappen. Er naderde iemand.

Happerdepap kroop iets naar voren, nog één oogenblik . . . daar stak hij zijn hand uit. Hij had iemand bij 't been gepakt en trok nu met alle kracht.

„Bugel, help!” riep hij en Bugel sprong op en wierp zich boven op den rug van den gevallen neger.

„Ziezoo, mannetje,” zei Happerdepap, terwijl hij zijn zoon te hulp kwam, „nou heb ik je.”

„Laat me gaan,” smeekte de neger, „k zal 't nooit weer doen, en ik heb het kistje meegebracht.”

„Nou, dat is tenminste goed,” vond Happer-